

“मीठे बच्चे- उठ्ठा बस्दा बुद्धिमा ज्ञानको मन्थन भइरहेमा अपार खुशीमा रहन्छौ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूलाई कसको सङ्गतदेखि एकदम धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ?

उत्तर:- जसको बुद्धिमा बाबाको याद टिक्दैन, बुद्धि यता-उता भइकिइरहन्छ, उनीहरूको सङ्गतबाट तिमीले सम्हाल गर्नु पर्छ। उनीहरूको अंगमा अंगले पनि नछोओस् किनकि यादमा नरहनेले वायुमण्डललाई खराब गर्छन्।

प्रश्न:- मानिसहरूलाई पश्चात्ताप कहिले हुन्छ?

उत्तर:- जब उनीहरूलाई थाहा हुन्छ पढाउनेवाला स्वयं भगवान हुनुहुन्छ, त्यसपछि उनीहरूको मुख फिका हुन्छ अनि पश्चात्ताप गर्नेछन्- हामीले लापर्बाही गर्यौं, पढाई पढेनौं।

ओम् शान्ति। अब रुहानी यात्रालाई त बच्चाहरूले राम्ररी जानेका छन्। कुनै पनि हठयोगको यात्रा हुँदैन। यो हो याद। यादको लागि कुनै पनि कष्टको कुरा छैन। बाबालाई याद गर्नु- यसमा कुनै कष्ट छैन। यो केलास हो, त्यसैले लाइनबद्ध बस्नुपर्छ। तिमी बाबाको बच्चा बनेका छौ, बच्चाहरूको पालना भइरहेको छ। कुनचाहिँ पालना? अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको खजाना मिलिरहेको छ। बाबालाई याद गर्नमा कुनै कष्ट हुँदैन। केवल मायाले बुद्धिको योग तोडिदिन्छ। ठीक छ, जसरी पनि बस्न सक्छौ, यसमा यादको कुनै सम्बन्ध छैन। धेरै बच्चाहरू हठयोगसँग ३-४ घण्टा बस्छन्। सारा रात पनि बस्छन्। पहिला तिम्रो त थियो भट्ठी, त्यो कुरा अलग्गै थियो, त्यहाँ तिम्रो कुनै धन्दा थिएन, त्यसैले यो सिकाइन्थ्यो। अब बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी गृहस्थ व्यवहारमा बस। ठीक छ, घरधन्दा पनि गर। जे कामकाज गर्दा पनि बाबालाई याद गर्नु छ। यस्तो पनि होइन, अहिले निरन्तर तिमी याद गर्न सक्छौ। सक्दैनौ। यस अवस्था बन्नमा समय लाग्छ। अहिले निरन्तर याद टिकोस्, फेरि त कर्मातीत अवस्था हुन्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! इमामाको योजना अनुसार, अब बाँकी थोरै समय छ। सारा हिसाब पनि बुद्धिमा रहन्छ। भन्ने गर्छन्- क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला भारतवर्ष नै थियो। त्यसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो। अहिले त्यो २ हजार वर्ष पूरा भयो, ५००० वर्षको हिसाब हुन्छ।

देख्छौ- तिम्रो नाम सारा बेलायतबाट नै निस्कन्छ किनकि उनीहरूको बुद्धि फेरि पनि भारतवासीहरूको भन्दा तीक्ष्ण छ। उनीहरूले भारतसँग शान्ति पनि माग्छन्। यिनीहरूले नै लाखौं वर्ष भन्ने अनि सर्वव्यापीको ज्ञान दिएर बुद्धि बिगारिदिएका हुन्। तमोप्रधान बनेका छन्। उनीहरू यति तमोप्रधान बनेका छैनन्, उनीहरूको बुद्धि त धेरै तीक्ष्ण छ। यहाँबाट उनीहरूले धेरै सिक्छन्। उनीहरूको जब आवाज निस्कन्छ, तब भारतवासीहरू ब्युँझिन्छन् किनकि एकदम घोर निद्रामा सुतेका छन्। उनीहरू हल्का निद्रामा सुतेका छन्। उनीहरूद्वारा आवाज राम्रो निस्कन्छ, बेलायतबाट आएका पनि थिए, कसैले हामीलाई बताओस्- शान्ति कसरी हुन सक्छ? किनकि बाबा पनि भारतमा नै आउनु हुन्छ नि। यो कुरा त तिमी बच्चाहरूले नै बताउन सक्छौ- दुनियाँमा फेरि त्यो शान्ति कहिले र कसरी हुन्छ? तिमी बच्चाहरूले त जानेका छौ- वास्तवमा स्वर्ग अथवा हेभन थियो। नयाँ दुनियाँमा यहाँ स्वर्ग थियो। यो अरु कसैले पनि जानेका छैनन्। मानिसहरूको बुद्धिमा ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा नै बसेको छ, अनि कल्पको आयु लाखौं वर्ष भनिदिएका छन्। सबै भन्दा धेरै पत्थरबुद्धि यी भारतवासी नै बनेका छन्। यो गीता शास्त्र आदि सबै हुन् भक्ति मार्गका। फेरि पनि यो सबै यसरी नै बन्छन्। इमालाई जानेर पनि बाबा पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- विनाश अवश्य हुन्छ। बाबा आउनु भएको हो नै नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्न। यो त खुशीको कुरा हो नि। जब कुनै ठूलो परीक्षा पास गर्छन् भने भित्र खुशी हुन्छ नि। हामी यो सबै पास गरेर यस्तो देवता बन्छौं। सारा आधार पढाइमा छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- वास्तवमा बाबाले हामीलाई पढाएर यस्तो बनाउनु हुन्छ। वास्तवमा स्वर्ग थियो। मानिसहरू त विचारा बिल्कुलै अलमलिएका छन्। बेहदका बाबाको पासमा जुन ज्ञान छ त्यो तिमी बच्चाहरूलाई दिइरहनु भएको छ। बाबाको तिमीले महिमा गर्छौ- बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, फेरि सुखका सागर पनि हुनुहुन्छ, खजाना पनि उहाँको पासमा भरिपूर्ण छ। तिमीलाई यति साहुकार कसले बनाउँछ? यहाँ तिमी किन

आएका हौ? वर्सा प्राप्त गर्न। यदि कसैको तन्दुरुस्ती राम्रो छ तर धन छैन भने धन विना के हुन्छ? वैकुण्ठमा त तिम्रो पासमा धन रहन्छ। यहाँ जो जो साहुकार छन्, उनलाई नशा रहन्छ— हाम्रो पासमा यति धन छ, यो यो कारखाना आदि छन्। शरीर छोड्यो, खलास। तिम्रीलाई त थाहा छ— हामीलाई बाबाले २१ जन्मको लागि यति खजाना दिनुहुन्छ। बाबा स्वयं त खजानाको मालिक बन्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई मालिक बनाउनु हुन्छ। यो पनि तिम्रीलाई थाहा छ— विश्वमा शान्ति त भगवान बाबा बाहेक अरु कसैले स्थापना गर्न सक्दैन। सबै भन्दा फस्टक्लास चित्र हो— यो त्रिमूर्ति, गोलाको। यस चक्रमा नै सारा ज्ञान भरिएको छ। तिम्रो यस्तो कुनै अद्भुत चीज भएमा नै उनले बुझ्छन्— अवश्य कुनै यस्तो रहस्य छ। कोही कोही बच्चाहरूले साना-साना खेलौना बनाउँछन्, त्यो बाबालाई राम्रो लाग्दैन। बाबा त भन्नुहुन्छ— ठूलो चित्र लगाऊ, जसलाई टाढैबाट कसैले पढेर बुझ्न सकोस्। मानिसहरूले ध्यान ठूलो चीजमा दिन्छन्। यसमा स्पष्ट देखाइएको छ, त्यसतर्फ छ कलियुग, यसतर्फ छ सत्ययुग। ठूलो-ठूलो चित्र भएमा मानिसहरूको ध्यान खिच्छ। टुरिस्टहरूले पनि हेर्नेछन्, उनले पनि राम्रोसँग बुझ्छन्। उनले पनि जानेका छन्— क्राइस्ट भन्दा ३ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग थियो। अरूले त यसरी जानेका छैनन्। ५ हजार वर्षको हिसाब तिम्रिले स्पष्ट गरेर सम्झाउँछौ, त्यसैले यति ठूलो बनाउनु पर्छ, जसले गर्दा टाढैबाट देख्न सकियोस्, अक्षर पनि पढ्न सकियोस्, साच्चै नै दुनियाँको अन्त्य हुँदैछ। बमहरू त तयार हुँदै जान्छन्। प्राकृतिक प्रकोप पनि हुन्छ। तिम्रिले विनाशको नाम सुनेर भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ। तर ज्ञान नै छैन भने खुशी पनि हुन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित सबैथोक छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ, आफ्नो आत्माको योग म पितासँग लगाऊ। यो हो मेहनतको कुरा। पावन बनेर नै पावन दुनियाँमा आउनु छ। तिम्रिले बुझेका छौ— हामी नै बादशाही लिन्छौं, फेरि गुमाउँछौं। यो त धेरै सहज छ। उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा भित्र टप्किनुपर्छ, जसरी बाबाको पासमा ज्ञान छ नि। बाबा आउनु भएको हो नै पढाएर देवता बनाउन। त्यसैले यति अथाह खुशी बच्चाहरूलाई रहनु पर्छ नि। आफैँसँग सोध— यति अथाह खुशी छ? बाबालाई यति याद गर्छु? चक्रको पनि सारा ज्ञान बुद्धिमा छ, त्यसैले यति खुशी रहनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, बिल्कुल खुशीमा रहने गर। तिम्रीलाई पढाउनेवाला हेर को हुनुहुन्छ! जब सबैलाई थाहा हुन्छ, त्यसपछि सबैको मुख फिका हुन्छ। तर उनीहरूले बुझ्न अझ केही समय बाँकी छ। अहिले देवता धर्मको यति संख्या त बनेको छैन। सारा राजाई स्थापना भएको छैन। कति धेरै मानिसहरूलाई बाबाको सन्देश दिनु छ! बेहदका बाबाले फेरि हामीलाई स्वर्गको बादशाही दिइरहनु भएको छ। तपाईंहरूले पनि उहाँ बाबालाई याद गर्नुहोस्। बेहदका बाबाले त अवश्य बेहदको सुख दिनुहुन्छ नि। बच्चाहरूको मनमा त अथाह ज्ञानको खुशी हुनुपर्छ। जति बाबालाई याद गर्छौं, त्यति आत्मा पवित्र बन्दै जान्छ।

ड्रामाको प्लान अनुसार, तिमी बच्चाहरूले जति सेवा गरेर प्रजा बनाउँछौ, जति जसको कल्याण हुन्छ, त्यति उनीहरूको फेरि आशीर्वाद पनि मिल्छ। गरिबहरूको सेवा गर्छौं। निमन्त्रण दिइरहन्छौं। रेलमा पनि तिम्रिले सेवा गर्न सक्छौ। यति सानो ब्याजमा नै कति ज्ञान भरिएको छ। सारा पढाइको सार यसमा छ। ब्याज त राम्रा-राम्रा धेरै बनाउनु पर्छ, जुन कसैलाई सौगात पनि दिन सकियोस्। जो कोहीलाई पनि सम्झाउन त धेरै सहज छ। केवल शिवबाबालाई याद गरौं। शिवबाबासँग नै वर्सा मिल्छ, त्यसैले बाबा र बाबाको वर्सा स्वर्गको बादशाही, कृष्णपुरीलाई याद गरौं। मनुष्यको मतले त कति अल्मल्याउँछ छ। केही पनि बुझ्दैनन्। विकारको लागि कति हेरान गर्छन्। कामको पछि कति मर्छन्। कुनै कुरा नै बुझ्दैनन्। सबैको बुद्धि बिल्कुल समाप्त भएको छ, बाबालाई जान्दैन जानेका छैनन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। सबैको मानसिकता खलास भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी पवित्र बन्यौ भने यस्तै स्वर्गको मालिक बन्छौ, तर बुझ्दैनन्। आत्माको तागत सारा निस्किसकेको छ। कति सम्झाउँछु, फेरि पनि पुरुषार्थ गर्नु र गराउनु पर्छ। पुरुषार्थमा थाक्नु हुँदैन। निराश पनि हुनु हुँदैन। यति मेहनत गरेर, भाषणबाट एकजना पनि निकलेन। तर तिम्रिले जुन सुनायौ, त्यसलाई जस-जसले सुने, उनीहरूमा छाप त लाग्यो। पछि गएर अवश्य सबैले मान्छन्। तिमी बी.के. को अथाह महिमा हुन्छ। तर चालचलन देख्दा मानौं एकदम बेसमझ लाग्छ। कुनै आदर नै छैन, पूरा पहिचान छैन। बुद्धि बाहिर भइकिइरहन्छ। बाबाको याद गरेमा मदत पनि मिल्छ। बाबालाई याद गर्दैन अर्थात् ऊ पतित हो। तिमी पावन बन्छौ। जसले बाबालाई याद गर्दैन उसको बुद्धि अवश्य कहाँ न कहाँ भइकिइरहन्छ। त्यसैले उनको साथ अंग-अंगसँग छुनु हुँदैन किनकि यादमा नरहने भएकाले उसले वायुमण्डललाई खराब गरिदिन्छ। पवित्र र अपवित्र दुवै सँगै हुन सक्दैनन्। त्यसैले बाबा पुरानो सृष्टिलाई खलास गरिदिनुहुन्छ। दिन-प्रतिदिन कायदा कडा हुँदै जान्छ। बाबालाई याद गर्दैनन् भने फाइदाको बदला अझै नोक्सान गर्छन्। पवित्रताको सारा आधार यादमा छ। एकै ठाउँमा बस्नु पर्दैन। यहाँ एकसाथ बस्नु भन्दा त अलग-अलग पहाडीमा गएर बस्नु, त्यो राम्रो हो। जसले याद

गर्दन, ती हुन् पतित। उनको त संगत पनि गर्नु हुँदैन। चलनबाट पनि थाहा हुन्छ। याद विना त पावन बन्न सकिँदैन। हरेकको शिरमाथि पापको बोझ धेरै छ— जन्म-जन्मान्तरको। त्यो, यादको यात्रा विना कसरी निस्कियोस्। ऊ मानौं पतित नै हो।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूको लागि सारा पतित दुनियाँ खलास गरिदिन्छु। उनीहरूको संगत पनि नगर। तर कसको साथ संगत गर्नुपर्छ, यति पनि बुद्धि छैन। तिम्रो प्यार पावनको पावनको साथमा हुनुपर्छ। यो पनि बुद्धि हुनुपर्छ नि।

प्यारो बाबा र प्यारो राजधानी सिवाय अरु केही पनि याद नआओस्। यति सबै त्याग गर्नु कुनै सानी माँको घर होइन। बाबाको त बच्चाहरूसँग अथाह प्यार छ। प्यारा बच्चाहरू! पावन बन्यौं भने तिमी पावन दुनियाँको मालिक बन्छौं। मैले तिम्रो लागि पावन दुनियाँको स्थापना गरिरहेको छु। यस पतित दुनियाँलाई बिल्कुलै खलास गरिदिन्छु। यहाँ यस पतित दुनियाँमा हरेक चीजले तिमीलाई दुःख दिन्छ। आयु पनि कम हुँदै जान्छ। यसलाई भनिन्छ— कौडी (वर्थ नट ए पेनी)। कौडी र हीरामा फरक त हुन्छ नि। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ। गायन पनि छ— सच तो बिठो नच। तिमी सत्ययुगमा खुशीमा डान्स गर्छौं। यहाँको कुनै पनि वस्तुसँग दिल लाग्नु हुँदैन। यिनलाई त देखेर पनि देख्नु छैन, आँखा खुल्ला भएर पनि मानौं निदाएका छौं, तर त्यो हिम्मत, त्यो अवस्था हुनुपर्छ। यो पुरानो दुनियाँ हुने नै छैन, यो त निश्चय छ। यति खुशीको पारा चढिरहनु पर्छ। चूटकी लगाउनु पर्छ— अरे, मैले शिवबाबालाई याद गरें भने विश्वको बादशाही मिल्छ। हठयोगसँग पनि बस्नु हुँदैन। खाँदा-पिउँदा, काम गर्दा बाबालाई याद गर। यो पनि जानेका छौं— राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बाबाले कहाँ दासी बन भन्नुहुन्छ र। बाबा त भन्नुहुन्छ— पावन बन्ने पुरुषार्थ गर। बाबाले पावन बनाउने पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ, तिमी फेरि पतित बन्छौ, कति झुट, पाप गर्छौं। हमेसा शिवबाबालाई याद गरेमा पाप सबै स्वाहा हुन्छ। यो बाबाको यज्ञ हो नि। धेरै ठूलो यज्ञ हो। उनीहरूले यज्ञ रच्छन्— लाखौं रूपैया खर्च गर्छन्। यहाँ त तिमीलाई थाहा छ— सारा दुनियाँ यसमा स्वाहा भएर जान्छ। बाहिर विदेशबाट आवाज हुने छ, भारतमा पनि फैलिन्छ। एक त बाबाको साथमा बुद्धिको योग होस्, तब पाप काटिन्छ जसले गर्दा फेरि उच्च पद पनि मिल्न सकोस्। बाबाको त कर्तव्य हो बच्चाहरूलाई पुरुषार्थ गराउनु। लौकिक पिताले त बच्चाहरूको सेवा गर्छन्, सेवा लिन्छन् पनि। यहाँ बाबाले त भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई २१ जन्मको वर्सा दिन्छु। त्यसैले यस्ता बाबालाई याद अवश्य गर्नु छ, जसबाट पाप काटियोस्। बाँकी पानीले कहाँ पाप काटिन्छ र। पानी त जहाँतहाँ छ। बेलायतमा पनि नदीहरू छन्, के यहाँका नदी पावन बनाउनेवाला, बेलायतका नदी पतित बनाउनेवाला हुन्? मानिसहरूमा केही पनि समझ छैन। बाबालाई त दया लाग्छ नि। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! लापर्बाही नगर। बाबाले यस्तो फूल बनाउनु हुन्छ, त्यसैले मेहनत गर्नुपर्छ नि। आफैँलाई दया गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) यहाँको कुनै पनि वस्तुमा दिल लगाउनु छैन। देखेर पनि हेर्नु छैन। आँखा खुल्ला भएर पनि जसरी निद्राको नशा रहन्छ, त्यस्तै खुशीको नशा चढेको होस्।

२) सारा आधार पवित्रतामा छ, त्यसैले सम्हाल गर्नु छ, पतितको अंगसँग अंग नछोओस्। स्वीट बाबा र स्वीट राजधानी सिवाय अरु कोही याद नआओस्।

वरदानः— सेवाद्वारा मेवा प्राप्त गर्नेवाला सर्व हृदका चाहनादेखि पर सदा सम्पन्न र समान भव सेवाको अर्थ हो मेवा दिनेवाला। यदि कुनै सेवाले असन्तुष्ट बनाउँछ भने त्यो सेवा, सेवा होइन। यस्तो सेवा बरु छोड, तर सन्तुष्टता नछोड। जसरी शरीरको तृप्तवाला सदा सन्तुष्ट रहन्छन्, त्यस्तै मनको तृप्तिवाला पनि सन्तुष्ट हुन्छन्। सन्तुष्टको तृप्तिको निशानी हो। तृप्त आत्मामा कुनै पनि हृदको इच्छा, मान, शान, सुविधा, साधनको भोक हुँदैन। उनीहरू हृदका सर्व चाहनाहरूबाट सदा सम्पन्न र समान हुन्छन्।

स्लोगन:- सच्चा दिलदेखि निःस्वार्थ सेवामा अगाडि बढ्नु अर्थात् पुण्यको खाता जम्मा हुनु।